

"Hálásan ünnepeljük az életet." (Konst./7.)

Tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy nővérünk,

Szobonya Eszter M. Jolánta

Boldogasszony Iskolanővér

életének 84., szerzetességének 56. évében 2014. február 2-án hazatért a Mennyei Atya házába. Hálaadó szentmise keretében búcsúznak Tőle **2014. február 23-án vasárnap de. 9 órakor** a Patrona Hungariae Gimnázium kápolnájában. (Bp. IX. ker. Knézich u. 3-13.)
Hamvait **2014. február 25-én** kedden helyezzük el az iskolanővérek debreceni urnatemetőjében a **12-kor** kezdődő szentmise után, melyet a Svetits Iskola kápolnájában tartunk. (Szent Anna u. 20-26)

Jolánta nővér 1930. április 28-án született Debrecenben a család negyedik gyermekeként, akit még hét kisebb testvér követett. A Svetitsben ismerte meg diákként az iskolanővéreket, akikhez 17 évesen csatlakozott. A jelöltségi időt 10 évre nyújtotta a történelem: 1948-ban az államosítás megakasztotta képzését. Ő lett a rendi vezetés "futárja", hiszen mint vasutas apa lánya, ingyen utazhatott a szegedi anyaházból a fiókházakba. 1950-ben a rendek felosztásakor a nővérekkel együtt Ludányhalásziba internáltak. A "megegyezés" után Debrecenben a Svetitsben letette az érettségét, majd a Kossuth Lajos Tudományegyetemen fizika-matematika tanári diplomát szerzett. 1957-ben végre beöltözhetett, és 1958-ban tette le első fogadalmát. A Svetits Gimnázium tanáraként, majd 1973-tól emellett házfőnöknőként is szolgált egészen 1979-ig, amikor a budapesti Patrona Hungariae Gimnáziumba került. Itt a tanítás mellett rendtartományi tanácsosként működött.

1981-ben - annak ellenére, hogy az Állami Egyházügyi Hivatal nem járult hozzá - a nővérek őt választották meg tartományfőnöknőnek. Személyes bátorságára vall, hogy elvállalta, és ezzel egész hivatali idejére kihívta maga ellen "a felsőbb hatalmak" haragját. Erős lélekkel, bölcsességgel állta a megpróbáltatásokat. Határozottan, ugyanakkor anyai szívvel vezette a tartományt. Kockázatot vállalva tartott kapcsolatot a létszámstop miatt közösségen kívül rekedt nővérekkel, akik az ő személyes törődése által megélhették, hogy a rendhez tartoznak. Ugyancsak az ő bátorságának köszönhető, hogy 1986-ban, amikor sem az állam, sem a hivatalos magyar egyház nem vállalta fel a hazánkba látogató Kalkuttai Teréz anya fogadását, Jolánta nővér megnyitotta előtte a Knézich utcai rendház és iskola kapuját. Büszkéek vagyunk rá, hogy az azóta boldoggá avatott Teréz anya első magyarországi látogatásakor a mi hajlékunk vendége volt. Ezekben az években zajlottak az iskolanővérek új rendi szabályzatát fogalmazó nemzetközi káptalanok, amelyeken Jolánta nővér is részt vett. Konstitúciónk egy mondata tőle származik: "Hálásan ünnepeljük az életet."

A tartományfőnökség nyolc évét követően a Svetitsben nyugdíjas óraadó tanár lett, és még osztályfőnökséget is vállalt. Rugalmasságát jellemezte az is, hogy rövid ideig a Szegeden újonnan alakult fiatal nővéreközösség házfőnöknőségét is elvállalta. Ezután ismét Debrecenbe került, ahonnan 2012-ben költözött át a budapesti közösségbe. Ekkor már súlyos rákbetegséggel küzdött, és rendi szeretetotthonunk biztosított számára ápolást. Miközben hőiesen viselte a szenvedéseket, nagy élet vette körül: a tartomány nővéreinek több mint fele él a budapesti rendházban, gyakran megfordulnak itt más házból is nővérek, és csapatostul látogatták a volt tanítványok. Mindez örömmel töltötte el, amennyire erejéből tellett, mindenki iránt érdeklődött, figyelemmel és imádsággal követte a rend hazai és nemzetközi ügyeit. Az Úr nagy ajándéka volt ő rendünk és a rábízottak számára. Fájó szívvel búcsúznak tőle, hálát adunk értékes életéért, mindazért a sok jóért, amit az Úr általa tett ezért a világot:

a Boldogasszony Iskolanővérek, intézményeink jelenlegi dolgozói és diákjai; a rokonság, sok-sok egykori tanítvány, munkatárs és jóbarát.